

Cez okno

Ktosi v žltom pršiplášti stojí pred prechodom. Veľký človek s dáždnikom vlečie za sebou malého bieleho psa na vôdzke. Pes sa zapiera labkami, nechce ísť. Iný veľký človek s dáždnikom vlečie za sebou dieťa. Decko sa mece, nechce ísť.

Keď veľký človek so psom zbadal autobus, zložil dáždnik, schmatol psa pod pazuchu a začal utekať. *Tak toto, kamoško, nemáš šancu stihnúť.* Šofér spokojne pridol hlasitosť na rádiu. Práve hrala Highway to hell, *...hey, mama, look at me!...* Takmer dal plyn na podlahu, no vtedy si ju všimol.

Drobná brigádnicka postáva pod prístreškom pred kaviarňou. Pozerá do kaluže, pomaly fajčí, popol oklepáva do veľkého popolníka pri dverách. Je jej zima. Ochladenie jej pristane. V bielej obtiahnutej blúzke jej vystupujú bradavky. Má pekné prsia. Presne také, aké majú radi sochári. Také večne mladé.

Myslí si to aj šofér autobusu. Pribrzdí. Doznievajú gitary. Autobus sa vlečie. Má dobrú prácu. Sedí si v teple, v suchu, vezie sa. Môže si obzerať krásy, ktoré život ponúka. Panečku, tej tá biela blúza tak pristane! Tie tmavé dvere za ňou, dokonalá silueta, tá krivka drieku... Ešte v spätnom zrkadle zazrie, ako brigádnicka zamyslene vyfúkne dym.

Okolo kaviarne pôjde dnes ešte štyrikrát. Razantnejšie dobrzdí, takmer zabudol na zastávku. Ani by si ju nevšimol, keby tam nemanévrovala s dáždnikom tá ženská.

Šofér stíšil rádio: *Í, bistu, už ti to ide. Keď nechytíš tento, nepôjdeš nikde* Kedysi to znelo lepšie. Mal pocit, že z niektorých piesní sa mu časom vytratilo to, čo tam určite bolo. Naopak, začínal tam počuť isté neodškriepiteľné nedostatky. Žeby starol? Dvere sa otvorili.

Udychčaný človek so psom sa vovalil dnu. Šofér sa zamračil. Na tohto tu úplne zabudol. Prehodil pár fráz o preprave zvierat. O klietkach a náhubkoch, o vyhláškach.

Veľký človek so psom a dáždnikom pod pazuchou prehodil pár našťvaných komentárov o terore, o zdravom rozume, o ľudskosti. Keď nepomohol ani Tiso či Havel a kritika policajného štátu, znechutene vystúpil.

Elegantnej blondínke na zastávke sa vietor ešte stále pokúša vyvrátiť dáždňik. Nasrdene zvädza boj s počasím a jačí. Všetci hľadajú na ňu cez okná. Súboj sa končí.

Dáždňik oranžovkasto-zlatej farby sa nenávratne mení na rýdzik. Blondína s opovrhnutím zahadzuje torzo čudnej huby do smetiaka, z ktorého už trčia dva čierne dáždňiky. Pokrivené konštrukcie vystrkujú k nebesiam svoje pavúčie a netopierie vnútra.

Z elegantnej blondíny sa stáva znechutená. Nastupuje do autobusu a vraští obočie. Na moment váha, či pokračovať v nastupovaní, alebo zaradiť spiatocku. Dvere autobusu sa zatvárajú.

Blondína podáva šoférovi mincu, prístroj vyplúva cestovný lístok. Drobná blondína ho skrčí a vhodí do vrecka na obrovitánskom kabáte. Vrávoravým krokom postupuje hlbšie a hlbšie do útrob autobusu medzi ľuďmi a sedadlami. Blondína si dlaňou pridržiava pred tvárou drahú šatku. Rada by si niekam sadla. Prvú triedu nevidí.

Spolu s blondínou nastúpil aj jej parfém. Možno nastúpil ešte pred ňou. Je to fajn chlapík a na rozdiel od blondíny nemá žiadne starosti. Vezie sa, je mu hej. Nič ho neťažá.

Blondína začína hrdúsiť okno. Ruky zdobené nepriateľskými nechtami nevedia správne uchopiť kľučku. Blondína skladá pred tvárou šatku a rozčúlene dáva svojmu okoliu najavo nedostatok čerstvého vzduchu. Okolie klopie oči, uhýba pohľadom. Škola ich všetkých naučila.

Nakoniec blondíne pomáha vychudnutý maturant s masnými vlasmi. Neskoro uhol pohľadom. Začínajú mu vystupovať ružové flaky na lícach. Amy Winehouse sa ozýva hlasnejšie z rádia *'Cause there's nothing, there's nothing you can teach me...* Ruky sa mu chvejú. Otvorí okno, blondína si s vďakou sadá na jeho miesto. Opäť si tvár prekrýva svojou nóbl šatkou. Priviera oči. Možno je to herečka. Alebo možno má iba taký deň.

Po zarosených oknách stekajú kvapky. Zvnútra aj zvonku. Maturant s ružovými flakmi na bledých lícach sa zneistene obzerá, nevidí okolo seba žiadne voľné miesto, ktoré by mu mohol niekto výmenou za dobrý skutok odcudziť.

Parfém si zatiaľ sadol na všetky sedadlá, čaká. Pohodlne sa hniezdi. Rozvaľuje sa v nozdách cestujúcich, nakúka do nákupných tašiek a vykladá si nohy na sedadlá. Cíti sa polichotene. Nemá žiadnu konkurenciu. Okrem neho sa v autobuse vezú už len štyri vyprchané fejky. A potom stará známa trojka: nohy, rite,

pazuchy.

Maturantky sediace vo štvorke píšú na zarosené okno príklad. V rytme piesne sa im pohupujú ramená, pohmkávajú si spolu s Amy: *they tried to make me go to rehab, but I said, no, no, no...*

Vyzerajú ako štyri mladučké hviezdy. Pristalo by im veľké tmavé pódium, ako je na námestí v dome kultúry. Kedysi čierne, teraz také jemne pokryté prachom alebo čímsi sivým, čo tomu miestu otláčili všetky tie čudné akcie s organizovaným potleskom a karafiátmi.

Vystupovali by tam presne tak, ako sú. S lakovanými kabelkami na retiazkach, so strapcovými náušnicami, príliš dlhými ofinami, s ledabolo nalakovanými nechtami a ovocnými leskami na perách.

Už sa nikto nepozera na blondínu. Okrem maturanta. Ten si nie je istý, či sa mu nesníva. Vo svojej neistote si tlačí ruku vo vrecku sivého kabáta k rozkroku, pripravený nezaprasiť posteľnú bielizeň.

Maturantky si nie sú isté postupom. Majú dilemu, či príklad nemá riešenie, alebo by mohli ešte skúsiť deliť. Vzorce nevidia. Skúšajú byť tak trochu herečkami, odovzdávajú si imaginárny mikrofón a na striedačku k sebe pútajú zvedavé pohľady. Majú iba letmé pochybnosti, či ich značkové toaletné vody zo Zakopaneho a šatky z Aliexpressu túto skúšku ustoja.

Maturant sa snaží cez pána v tmavom plášti prečítať príklad. Pánko v tmavom plášti sa posúva aj s manželkou k zadným dverám. Sadajú si na posledné voľné miesta.

Stekajúce kvapky ničia matematický zápis. Maturant sa pýta maturantiek na miesto, kde bolo zrejme pred chvíľou znamienko. Dievčatá nie sú v odpovedi jednotné, ale sú si isté dvakrát podčiarknutým výsledkom, ku ktorému sa medzičasom dopracovali.

Autobus zastavuje. Maturantky sa zdvíhajú, spolu s maturantom vystupujú. Na poslednú chvíľu sa k dverám vyrúti aj blondína. Tesne pred vykročením si ešte prehrabne vlasy, narovná sa a pohrdavo sa obzrie okolo seba.

Dvere jej privrú mohutný kabát vo farbe púdrovej ružovej spolu s ramenom. V autobuse to zašumí. Dvere sa opäť otvárajú. Na kabáte ostávajú otláčené dva čierne pásy. Blondína vykrikuje.

Šofér vraví, že to je herečka. Myslí si to aj väčšina cestujúcich. Môže to byť herečka alebo nejaká iná exponovaná osoba s pásmi na kabáte púdrovo ružovej farby.

Parfém sa cíti ešte dôležitejšie. Teraz sa môže rozvaliť aj na voľnom sedadle po blondíne. Dokonca zostala voľná aj celá štvorka po maturantkách a ich vyprchaných fejkoch.

Cestujúci ostávajú nehybne stáť či sedieť na svojich miestach. Celé okno je pokreslené riadkami čísel, ktoré stekajúce kvapky pomaly premieňajú na šifry. Tušia, že niečo z tohto momentu sa im ešte v noci bude mihať pod viečkami.

Kabát pridá do kroku, cupká, dobieha maturanta. Chytá ho za plece a čosi mu emotívne vysvetľuje. Blondína teatrálnie ukazuje vľavo, potom vpravo. Kabát je jej takým zvláštne nóbl spôsobom priveľký. Táto skutočnosť blondíne pridáva na stratenosti a urgentnosti.

Na záver svojho úderného prejavu si priloží blondína drobulinkú dlaň na rameno. Dľaň na kabáte púdrovej farby s dvoma čiernymi pásmi vyzerá načisto opustene. Blondína ostane meravo stáť, vietor sa jej pohráva s vlasmi. Zdá sa, že má v očiach slzy. Asi od vetra. Vyzerá ako jedna zo sestier Bronteových na vresovisku -- len je bohatá a nevie, kam ďalej.

Maturant je prekvapený a neistý. Kráča akoby s maturantkami, no oči má zapichnuté do statickej blondíny s drobulinkou dlaňou na kabáte. Nohy pokračujú vpred, oči sa však nevedia odtrhnúť. S očami sa postupne otáča hlava, trup, nohy kráčajú, no už nie s maturantkami. Maladík ešte raz v rozpakoch pozrie na maturantky, potom na blondínu ukrytú v mohutnom kabáte. Maturantky si vymenia WTF a LOL.

Celé telo maturanta kráča späť k blondíne, späť k svojim fl'akom na bledých lícach. Maturant zastavuje, ponúka blondíne rameno. Štyri maturantky ho prepaľujú pohľadom a bez známky spomalenia či nebodaj náznaku zastavenia kráčajú ďalej. Menia výrazy v tvárach, niektoré sa ešte obzrú.

Jedna maturantka začne podivne jačať. Zrejme miluje maturanta, no bude si tým istá až po štyridsiatke. Kým jačí, vystrčí k nebu svoj dáždňik a excentricky ním máva. Ostatné vypuknú v smiech. Sú slobodné.

Jakot aj smiech sa natlačia do autobusu cez otvorené okienko. Prisadnú si k parfému. Atmosféra v autobuse začína hustnúť. Parfém to cíti. Zrejme to predsa len

prehnal so srdcom. Mal vziať viac citrusov a menej pižma. Myslí si to aj starší páno sediaci pri zadných dverách.

Ešte pred vjazdom do kruhového objazdu hodí starší páno tyčku až k prostredným dverám. Jeho manželka aj šofér súbežne začnú hrešiť. Ona neboráka, lebo jej práve ošpliechal semišovú kabelu a šofér zo zvyku. Má predsa len ťažké povolanie.

Šofér sa na moment obzrie do spätného zrkadla. Zvraští obočie. Má tyčku cez pol autobusu a práve minul správny výjazd z kruhového objazdu. Brzdí, vyhadzuje smerovku, bude sa musieť otočiť pred kaviarňou na parkovisku.

Ktosi v žltom pršiplášti stojí pred kaviarňou, drobná brigádnička so sympatickými bradavkami zahasí cigaretu a pracovne sa usmeje. Brigádnička nasleduje žltý plášť dovnútra.

Veľký človek s dáždnikom vlečie za sebou malého bieleho psa na vôdzke. Pes sa ešte stále zapiera labkami, nechce ísť. Veľký človek má toho akurát dosť. Čokla uviaže pred kaviarňou k mohutnému popolníku pod prístreškom a zmizne vo vnútri. Možno si objedná opäť sódu a borovičku.

Iný veľký človek s dáždnikom vlečie za sebou dieťa. Drobec je ofučaný a veľký človek potrebuje zrejme čúrať, prestupuje, mrví sa. Zastanú pred kaviarňou. Dohodnú sa na ovocnom pohári so šľahačkou, trubičkami a dáždničkom, ktorý majú vycapený rovno pred vchodom na stene.

Večne mladé prsia s jemným pohupovaním držia s brigádničkou. Rýchlo utiera drobné kvapky z plastových stolov a stoličiek pod prístreškom, aby si mohli hostia sadnúť, rozkladá deky.

Dieťa dŕobe do ponuky dezertov a zmrzlinových pohárov. Veľký človek usádza dieťa na stoličku, prehodí mu cez plecيا deku a odchádza dnu. Sošné poprsie s brigádničkou prináša ovocný pohár. Dieťa sa poteší. Biely pes tiež. Dieťa zoskakuje z lavice, berie pohár, sadá si k psovi. Chrúmu trubičky.

Jakot ani smiech nevedia, že dlhší čas sa z hrdiel maturantiek neozvú. Maturantky na to prídu až vtedy, keď vkročia do miestnosti s komisiou a zistia, že jej namrzená predsedkyňa si prikrýva tvár veľmi drahou šatkou.

Jakot aj smiech si v autobuse ešte hovejú, usídlili sa v ušiach cestujúcich, počasie sa prestalo tiež psuť. Napriek tyčke sú cestujúci akýsi spokojnejší. Ukázalo sa slniečko. Brigádničke už nie je zima. Šofér autobusu posmutnel. Navyše má už

päťminútové meškanie. Obyčajné šťastie závisí od ľubovoľného počtu premenných.